

Music Box

“เพราะต้องการนำเสนอให้เห็นว่า “การทำความคิด” นั้นไม่จำเป็นต้องได้รับสิ่งตอบแทนเป็น สิ่งของเสมอไป แต่สิ่งตอบแทนที่แท้จริงคือการได้รับ “ความสุขทางใจ” มากกว่า ผลงานเรื่อง Music Box จึงอยากสะท้อนให้เห็นว่าไม่ว่าคุณจะเป็นคนหูหนวก ตาบอด หรือคนธรรมดา คุณก็สามารถทำความคิด ได้เช่นกัน”

นั่นคือ “แนวคิดหลัก” ในการทำแอนิเมชันของสามสาวจากโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ นางสาว ปรียารัตน์ นาวิเรืองรัตน์ “ผึ้ง” นางสาว ณัฐกมล สุกิจจาคามิน “มิน” และเด็กหญิง ดิณณา รัต โภธิสัน “ตินติน” จนผลงานของพวกเขาย่างเข้ารอบ 10 ทีมสุดท้ายในโครงการ Thailand Animator Festival ครั้งที่ 2

สำหรับแรงบันดาลใจเกี่ยวกับการทำงานเรื่องนี้มาจากการได้เข้าร่วมแข่งขันแอนิเมชันคอนเทนต์ในหัวข้อ เยาวชนรุ่นใหม่ใฝ่ดีมีคุณธรรมได้รับรางวัลชนะเลิศ แนวคิดหลักของเรื่องมาจาก นั่งมองรอบๆ ห้องเรียนแล้วพอได้เห็นกล่อง จึงนำมาคิดต่อว่าจะเป็กล่องอะไรดี แล้วฝันเห็นกล่องดนตรี ก็นำมาคิดต่อว่าจะเล่นอะไรกับกล่อง ดนตรีได้บ้าง พวกเราก็มาช่วยกันคิดว่าจะทำอะไรให้กล่องดนตรีนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องของการทำ “ความคิด” ให้ได้ โดยใช้กล่องดนตรีเป็นสัญลักษณ์

“Music Box ที่พวกเราทำขึ้นก็เพื่ออยากให้คนที่ดูผลงานของพวกเราว่าการทำความคิดผลตอบแทน อาจจะไม่ใช้สิ่งของ แต่มันเป็นเรื่องของจิตใจ และอยากสะท้อนให้เห็นว่าไม่ว่าคุณจะเป็นคนหูหนวก ตาบอด หรือ คนธรรมดา คุณก็สามารถทำความคิดได้เหมือนกัน ความคาดหวังที่อยากให้คนดูรับรู้ในสิ่งที่เราต้องการนำเสนอ เคยเอาไปให้คนดูดูแล้ว ก็มีบางคนที่ยังไม่เข้าใจ อาจจะเป็นเพราะว่าเรายังสื่อไปไม่ถึง เพราะเรื่องนี้ต้องดู แบบต่อเนื่อง เพราะจะไปเฉลยคำตอบตอนท้ายเรื่อง”

สามสาวเล่าถึงการส่งผลงานเข้าประกวดงานแอนิเมชันว่า พี่รัฐ จำปามูล ชักชวนให้ส่งผลงานเข้า ประกวด พวกเราเลยส่ง ไม่คิดว่าจะได้เข้ารอบ เพราะงานกราฟิกของพวกเรายังไม่ดีเท่าที่ควร แต่พอรู้ว่าผ่าน เข้ารอบ 10 ทีมก็รู้สึกดีใจมาก โรงเรียนก็ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี อาจารย์ที่ปรึกษา ก็เข้ามาให้ความรู้และ คำปรึกษากับพวกเราตลอดเวลา แต่ที่สำคัญคือพวกเราต้องเรียนรู้เรื่องการแบ่งเวลาให้ดี ทั้งการเรียนและการทำ ผลงาน โดยเวลาทำงานเราจะแบ่งงานกันค่อนข้างชัดเจน ใครถนัดด้านไหนก็ทำด้านนั้น เช่น ผึ้งถนัดวาดภาพ ก็ ให้อวดภาพ ส่วนตินตินและมินให้ทำเรื่องของการตัดต่อ

“บางครั้งการทำงานของพวกเราอาจจะไปกระทบเรื่องเรียนบ้าง แต่สิ่งที่พวกเราทำก็มีผลต่อการเรียนต่อ ด้วย เพราะเราสามารถนำผลงานนี้ไปใช้เป็นผลงานในการเรียนต่อในอนาคตได้”

ส่วนครอบครัวของแต่ละคนก็สนับสนุนเต็มที่ แม่ตอนแรกครอบครัวของฝั่งจะสงสัยว่าพวกเราทำอะไรกัน แต่เมื่อได้รับรางวัล ท่านก็ให้การสนับสนุนพวกเราเต็มที่

“มิน” เล่าว่า ที่บ้านยินดีที่ให้เรามาทำงาน คุณพ่อคุณแม่จะให้อิสระเรามาก สำหรับเหตุผลที่เลือกทำงานด้านแอนิเมชัน เพราะโดยส่วนตัวเป็นคนชอบดูการ์ตูนอยู่แล้ว เมื่อเพื่อนๆ มาชวน เลยสนใจ แม้งานที่ทำจะหนัก แต่ด้วยใจชอบก็เลยทำได้มาได้อย่างรวดเร็วๆ กอปรกับเรามีเป้าหมายของเราว่าจะต้องทำงานนี้ให้ประสบความสำเร็จให้ได้ ซึ่งเมื่อมาถึงวันนี้รู้สึกดี และภูมิใจมากกับผลงานชิ้นนี้

“ตินติน” บอกว่า ตอนแรกทีที่มินกับพี่ฝั่งชวนมาเข้าร่วมงานให้เป็นที่เด็กโค้ด (Coding คือการเขียนโปรแกรม) แต่ครูบอกให้ไปเรียนแอนิเมชันเพิ่มเติม ก็ไปเรียนตามครูแนะนำ สุดท้ายจึงได้มาร่วมกลุ่มกับพี่ๆ

“ฝั่ง” บอกเล่าถึงการทำงานกลุ่มว่า ตอนแรกๆ น้องยังไม่มี ความชำนาญเท่าไร อาจจะช่วยอะไรเราไม่ได้มากนัก แต่เราก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันมาเป็นภาระแต่อย่างใด เราก็ค่อยๆ สอนงานน้องเขาไปเรื่อยๆ ตอนแรกๆ น้องกลัวว่าพี่ๆ จะมองว่าเขาไม่มีความรับผิดชอบ ก็เลยพยายามทำงานตามที่พี่เขาให้ทำทุกอย่าง รวมทั้งศึกษาข้อมูลจากพี่ๆ ด้วย ส่วนปัญหาระหว่างการทำงานจะเป็นเรื่องของการแอนิเมท เพราะเราต้องให้เพื่อนแอนิเมทมาก่อน แล้วเราจึงจะวาดตาม ทำให้งานที่พวกเราทำใช้เวลานาน

หลังผ่านเข้ารอบก็มาถึงการเข้าค่าย Animator-Ar-Sa และในค่ายนี้เองที่ทั้งสามสามต่างได้รับการเติมเต็มความรู้จากครูด้านแอนิเมชันในเรื่องของการคิดเรื่อง วิธีการทำงาน การออกแบบคาแรคเตอร์ตัวละคร และเทคนิคการทำแอนิเมชันที่มีหลายเทคนิคมาก เช่น Longshot เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้เรียนรู้เรื่องการทำงานเป็นทีม เพราะในค่ายพวกเราต้องทำงานกับกลุ่มคนที่หลากหลาย ทั้งพี่ๆ นิสิตนักศึกษา หรือพี่ๆ ที่วงการแอนิเมชัน ถือเป็นประสบการณ์ตรงๆ ที่หาจากที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว

“พี่ๆ” ที่มาให้ความรู้ในค่ายทุกคนมีประสบการณ์เยอะมาก พี่ๆ สอนเรื่องการวางแผนการทำงาน ซึ่งเราสามารถนำมาปรับใช้ในการทำงานได้ เช่น พี่ๆ เขาจะสอนให้เราคิดอย่างกว้างๆ ก่อน แล้วค่อยๆ ดูว่าหัวข้อไหนน่าสนใจ แล้วค่อยมาลงรายละเอียดอีกครั้ง เหมือนที่เราได้มาเรียนรู้งานเพิ่มเติม พี่ๆ จะให้ความรู้เรื่องการทำสตอรี่บอร์ด มุมกล้อง แนวการทำแอนิเมชันหลายรูปแบบ พี่ๆ สอนเรื่องการคิดเรื่อง โดยมีกิจกรรมของการต่อเรื่องกัน ซึ่งบางเรื่องอาจเป็นเรื่องที่สมบูร์น หรือบางเรื่องอาจจะไม่สมบูร์น ทำให้พวกเราได้รับความรู้ใหม่ๆ เป็นเทคนิคที่ใช้ได้จริง เป็นเทคนิคที่เมื่อเราตันจริงๆ แล้วเราสามารถนำไปปรับใช้ได้จริง เพราะเวลาที่เราคิดแต่เรื่องเดิมๆ ก็จะทำให้งานของเราน่าเบื่อ แต่เมื่อเราได้มาเรียนรู้เทคนิคในค่ายนี้ทำให้เราสามารถนำไปปรับใช้ได้ในอนาคตได้ และที่ดีมากๆ คือพี่ๆ เขาจะช่วยแนะนำเรื่องของการเรียนต่อไปในอนาคตว่าเราจะต้องเรียนอะไร ประกอบอาชีพอะไรในอนาคต

“ดินดิน” บอกว่าในฐานะที่อายุน้อยสุด และไม่มีประสบการณ์อะไรเลย แต่เวลาที่เราทำงานหนูจะคอยถามพี่ๆ อยู่เสมอ พี่ๆ ในกลุ่มก็จะคอยให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการทำงานต่างๆ

อย่างไรก็ตามแม้จะผ่านเข้ามาสู่วงรอบ 10 ทีมสุดท้ายมาแล้ว แต่ก็ยังมีสิ่งที่ยังต้องเรียนรู้อีกมากในค่าย Animator-Ar-Sa ที่มูลนิธิสยามกัมมาจลจัดขึ้น สามสาวบอกว่าในฐานะที่เป็นกลุ่มมัธยมศึกษากลุ่มเดียวที่เข้ารอบรู้สึกว่าการที่เราจะต้องทักษะการทำงานอีกมาก เพราะพี่ๆ บางคนเขาทำงานกันคนเดียว แต่งานของเราดีกว่าเขาเยอะ พวกเราทำงานกันสามคนยังทำได้ไม่ดีเท่าพี่ๆ เขาเลย สำหรับจุดเด่นที่ทำให้เข้ารอบคิดว่าน่าจะเป็นในส่วนของเนื้อเรื่อง

ส่วนที่สิ่งที่ได้เรียนรู้จากค่ายก็มีมากมาย ที่เห็นชัดเจนคือเรื่องของ การ “นำเสนองาน” ปกติเวลาเรานำเสนองาน เราก็นำเสนอแบบธรรมดา เล่าไปเรื่อยๆ แต่ว่าเวลาที่พี่ๆ เขานำเสนอ พี่ๆ เขาทำให้เราเห็นว่าเราได้เข้าไปในเรื่องนั้นๆ เลย ถือเป็นฝึกเล่าเรื่องที่นำเสนอมาก

สุดท้ายทั้งสามสาวฝากบอกไปถึงเพื่อนๆ ที่มีใจรักในงานแอนิเมชัน แต่ยังไม่มีโอกาสทำว่าอย่ากลัว ให้ลองเข้ามาทำ เมื่อเริ่มทำแล้วรู้สึกชอบก็ทำต่อไป และที่สำคัญคือต้องพัฒนาตัวเองเรื่อยๆ และต้องใส่ใจ พวกเรารู้ว่าเด็กๆ ที่ชอบแนวนี้จะเป็นเด็กที่ชอบอ่านการ์ตูนญี่ปุ่น แต่จริงๆ แล้วการ์ตูนมันเป็นแค่แขนงหนึ่งของแอนิเมชัน เท่านั้น ถ้าเรามีพื้นฐานเรื่องของการ์ตูนมาก่อนก็เป็นเรื่องดี เพราะจะทำให้เราทำงานได้เร็วขึ้น แต่เราอาจจะไม่ได้ทำในสิ่งที่ชอบ เพราะกรรมการเขาไม่ได้ชอบงานแนวญี่ปุ่น การดูการ์ตูนนั้นจะช่วยในเรื่องของมุมมอง ทำให้เรานักภาพการนำเสนอออก เห็นภาพของการเคลื่อนไหวได้จากการอ่านการ์ตูน แต่พวกเราคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “เนื้อเรื่อง” มากกว่า

////////////////////